

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí ministra vnitra o změně systematizace pracovních míst a zrušení pracovního místa, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2014, č. j. 11 Ad 9/2013 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla odmítnuta jeho žaloba ve věci systemizace a zrušení pracovního místa.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu je otázka, zda rozhodnutí ministra vnitra o změně systematizace pracovních míst a zrušení pracovního místa (dále také „rozhodnutí o organizační změně“), podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

[3] Městský soud vycházel z § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení

úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti.

[4] Žalobou napadané rozhodnutí ministra o organizační změně Policejního prezidia České republiky a o zrušení pracovního místa stěžovatele ze dne 27. 3. 2013, č. j. PPR-6164-1/ČJ-2013-990760, rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. není.

[5] Za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Tomu koresponduje ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

[6] Rozhodnutím ministra vnitra o schválení organizační změny na Policejním prezidiu a s tím souvisejícím zrušením pracovních míst, nemohl být stěžovatel žádným způsobem zkrácen na svých právech ani povinnostech, protože se tímto rozhodnutím o žádných právech ani povinnostech nerozhodovalo. Případná změna práv či povinností stěžovatele by mohla nastat až dalším, zcela samostatným, úkonem žalovaného jako zaměstnavatele, a to ukončením pracovního poměru. Úkon zaměstnavatele směřující k ukončení pracovního poměru je však nutné považovat za úkon, který spadá do oblasti pracovněprávních vztahů, tedy právních vztahů, které jsou soukromoprávními. Ve správním soudnictví lze poskytnout ochranu jen veřejným subjektivním právům. Žádné takové subjektivní veřejné právo rozhodnutím ministra dotčeno nebylo.

[7] Z uvedených důvodů městský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti usnesení městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, neboť je přesvědčen, že systematizace a změna systematizace ministerstva, stejně jako zrušení tabulkového systematizovaného pracovního místa, je správním aktem, který lze přezkoumat ve správním soudnictví.

[9] Zrušení jeho pracovního místa bylo účelové a sledovalo nelegitimní postih za jeho svědeckou výpověď, resp. podání vysvětlení před policejním orgánem Generální inspekce bezpečnostních sborů v trestním řízení, které šlo k tíži určitých spolupracovníků na správě logistického zabezpečení Policejního prezidia České republiky. Uvedené opatření sledovalo nelegitimní postih stěžovatele za to, že upozornil své nadřízené na porušování právních předpisů na pracovišti.

[10] Přes to, že upozornil zaměstnavatele, že jeho pracovní místo nebylo zrušeno, obdržel dne 21. 3. 2014 výpověď z pracovního poměru. Zaměstnavateli písemně sdělil, že výpověď považuje za neplatnou a žádá, aby byl dále zaměstnáván. Je připraven podat žalobu na neplatnost výpovědi podle zákoníku práce, je však přesvědčen, že v zájmu jeho právní ochrany je nutné předložit věc k posouzení také Nejvyššímu správnímu soudu.

[11] Z uvedených důvodů navrhuje usnesení městského soudu zrušit.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry městského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Byla-li žaloba odmítnuta, přicházejí z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Takové důvody stěžovatel byt' ne výslovně v kasační stížnosti uplatňuje, když mj. namítá, že rozhodnutí ministra o organizační změně Policejního prezidia České republiky a o zrušení jeho pracovního místa je rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví. Má za to, že tímto rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práv, neboť bylo vydáno účelově a sledovalo nelegitimní postih za jeho svědeckou výpověď, resp. podání vysvětlení před policejním orgánem Generální inspekce bezpečnostních sborů v trestním řízení.

[15] Stěžovatel opakovaně soudu sdělil, že hodlá kasační stížnost doplnit (nejpozději do 15. července 2014), což však neučinil a neučinil tak ani později. S ohledem na to, že kasační stížnost splnila předepsané náležitosti a lze z ní seznat, z jakého důvodu stěžovatel považuje napadené usnesení městského soudu za nezákonné, Nejvyšší správní soud kasační stížnost věcně projednal.

[16] Ze správního spisu vyplývá, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo mj. ke zrušení 4 systematizovaných pracovních míst (dále jen „SPM“) pro nadbytečnost, a to ID 17007904 - kontrolor, ID 30280026 - provozář, ID 30279954 - referent majetkové správy, ID 17007909 - referent společné státní správy a samosprávy. Dále je zde konstatováno, že v souvislosti se zrušením výše pospaných SPM budou dány zaměstnancům výpovědi z pracovního poměru dle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“).

[17] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu, že rozhodnutí zaměstnavatele (v projednávané věci ministra) o organizačních změnách není rozhodnutím, ve smyslu § 65 s. ř. s.

[18] Zákoník práce upravuje výpověď pro nadbytečnost v § 52 odst. 1 písm. c), podle něhož zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď, stane-li se zaměstnanec nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách. Stejnou dikci této skutkové podstaty výpovědi

zaměstnavatelem upravoval i § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/1965 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákoník práce z roku 1965“).

[19] Proto lze při výkladu pojmu organizační změna vycházet z názorů vyslovených v judikatuře soudů i ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoníku práce z roku 1965. K výkladu pojmu organizační změna ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) zákoníku práce z roku 1965 se vyjádřil Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 25. 8. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1130/97 (publ. v časopise Soudní rozhledy č. 11, 1999, s. 374 a násl.), v němž dospěl k názoru, že „o výběru zaměstnance, který je nadbytečným, rozhoduje výlučně zaměstnavatel; soud není oprávněn v tomto směru rozhodnutí zaměstnavatele přezkoumávat.“

[20] Stejně tak lze odkázat na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2002, sp. zn. 21 Cdo 1105/2001, a zejména ze dne 12. 1. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1352/2003, dle kterých není rozhodnutí o organizační změně takovým projevem vůle, s nímž by právní předpisy spojovaly změnu nebo zánik práv a povinností účastníků pracovněprávního vztahu. Jedná se pouze o skutečnost, která je hmotněprávním předpokladem pro právní úkony tam, kde to právní předpisy stanoví a která není sama o sobě způsobila přivodit následky v právních vztazích účastníků pracovněprávního vztahu.

[21] S městským soudem lze také souhlasit v tom, že úkonem způsobilým zasáhnout do práv stěžovatele je nepochybně až výpověď z pracovního poměru, a že tento úkon spadá do oblasti pracovně právních vztahů, tj. do vztahů soukromoprávních. Úkolem správního soudnictví je poskytovat ochranu výhradně veřejným subjektivním právům (srov. § 2 s. ř. s.). Veřejná subjektivní práva jsou práva osob založená v právních normách, která umožňují, a současně chrání, určité chování osoby ve vztazích k subjektům veřejné správy. Tak tomu v projednávané věci nebylo, čehož si je i sám stěžovatel vědom, neboť v kasační stížnosti uvádí, že žalobu na neplatnost výpovědi příslušnému civilnímu soudu podá.

IV. Závěr

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Barbara Pořízková

předsedkyně senátu